

„ПЕСЕНТА НА ЧОВЕКА” - ЯВОРОВ

(анализ)

Пак „свръхземните въпроси” водят лирическият Аз към, неговата обреченост в „Песента на човека”. Тук той е „дух”, който се носи „из океана / на тъмнина нестресвана от сън за ден”. Отрицанието на светлината (съответно - покоя, хармонията) е осъществено по рядко сложен дори и за Яворов начин. Тъмнината не просто не е прекъсвана от деня, в нея няма място даже за сън за ден (тоест за деня в най-недневното му отражение, тъй като сънят е състояние, присъщо все пак на нощта). Героят е „самотно устремен”, едното му крило е животът, другото - смъртта. Томителната цел на този откровено митологичен образ на раздвоението е „пределът” - онази граница, която разделя света на кошмара от този на светлината и любовта. Подобно на „Към върха”, и тук „знойната жажда” (копнежът) на героя е пресъздадена като стремеж да бъде стигнат „край в безкраен друм”. Сънят за „бъдаща зорница”, разбира се, е „напрасно вярван”. Така в хода на това затваряне в безнадеждността се появява финалният образ на творбата, силно напомнящ стаята от „Нощ”. А именно - тъмницата, в която всеки звук е „ек” от собствения „зов”.